

felicitatis tamen causa etiam ipsa eadem expetimus, ex his felices nos futuros existimantes. horum verò causa nullus felicitatem, neque omnino ob aliud quipiam expetit. Idem verò etiam è sufficiencia videtur evenire. perfectum enim bonum esse sufficiens appareat. Sufficiens autem dicimus non ipsi soli qui vitam solitariam agit, sed parentibus, sed filiis, sed uxori, amicis denique ac ciuibus: quandoquidem homo civilis natura est. Horum tamen terminus aliquis statuendus est. nā si ad parentes, & nepotes & amicorum amicos hoc protenderimus, in infinitum res progredieruntur. Sed de hoc alias considerandum. Sufficiens verò id esse statuimus: quod si solum relinquatur, sufficien-
tē atque expetibilem vitam, nulliusque rei indigam facit. Talem autem esse felicitatem ipsam existimamus. Quinetiam maximè omnium expetendum, si cum aliis non connumeretur: si verò connum-
retur, perspicuum est eam vel cum mini-
mo quoque ex bonis magis expetendam fore. siquidem bonorum supereminentia fit id, quod adiungitur. maius verò bonū magis semper expetendum est. Itaque fœ-
licitas cùm agēdorum finis sit, perfectum quoddam ac sufficiens videtur. Sed fortas-
se si dicamus felicitatem optimum esse, con-
cessum quoddam ab omnibus vide-
tur: adhuc tamen desideratur, ut euiden-
tius quid ea sit, exponamus.

CAPUT VI.

Fortasse verò hoc fieret, si hominis opus sumeretur. nam quemadmodum tibicini & statuario, aliisque artificibus, & denique omnibus, quorum opus aliquod & actio existit, in opere bonum ipsum, & id quod bene est, videtur consistere: ita homini quoque, si modò eius aliquid opus est, esse videretur. Verum igitur fabri & tutoris opera sunt aliqua, & actiones: hominis verò opus est nullum, sed natura homo otiosus est. An quemadmodum oculi, pedis, manus, & denique vniuersaliae membra opus quoddam extat: sic etiā hominis prater omnia hęc opus quoddam statuere aliquis posset? Quidnam igitur hoc erit? nam vivere commune etiam cum plantis videtur: nunc verò proprium quoddā est, quod queritur, vnde nutriēdi augēdīq. vita omnis separada est. Sequitur sentiēdi vita, sed ea quoq. cū equo & bove & omnib. demū animalib. cōmunitis vide-
tur. Reliqua est igitur actiua quædā vita,

autē potius καὶ ἕπτη, καὶ φει, καὶ πεντή ζωῆς. οὐποτε μὴ τοῖς φυτοῖς. ζωτεῖαι δὲ τὸ ίδιον ἀφερεσέον ἄρετος φύσις δὲ αἰδητική τις αἴτη. φάγεται δὲ καὶ

A μερύμενα δὲ καὶ τὰς διδαχαιονίας χάρεν, διὰ τούτων πατολαμψίεσται διδαχαιονί-
σται. τὰ δὲ διδαχαιονίας οὐδὲς αἱρεῖται τούτων χάρεν, οὐδὲ ὅλως δὲ ἀλλο. φαγε-
ται δὲ καὶ ἐν τῆς αὐταρκείας τὸ ἀντό συμ-
βαγεῖν. τὸ γὰρ τέλεον ἀγαθὸν, αὐταρκεῖς ἔτι
δοκεῖ. τὸ δὲ αὐταρκεῖς λέγεται, εἰς τὸν
μόνον τῷ ζώτι φίον μονάτιν, ἀλλὰ καὶ
γνωστό, καὶ τέκνους, καὶ γυναικί, καὶ ὅλως
τοῖς φίοις, καὶ πολιταῖς ἐπειδὴ φύσει πο-
λικὸν αἰδράπος. τούτων δὲ ληπτός ὁργε-
τις. ἐπεικένοντι γράπτον γονεῖς, καὶ τὰ
ἀπογόνοις, καὶ τῷ φίλῳ τῶν φίλων, εἰς ἀ-
πιεργον φερεῖσθαι. αἷλα τόποι μὲν εἰσιν θε-
όπονεπτέον. τὸ δὲ αὐταρκεῖς τίθεται, ὃ μο-
νούμενον, αἱρετοὶ ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενες
εἰσέται, τοιοῦτο δὲ τὰς διδαχαιονίας σύμμε-
τρον ἔτι. ἐπὶ δὲ πάντων αἱρετοτάτην, μὴ
συσειθμουμένην συσειθμουμένην δὲ,
δῆλον αἱρετοτάτην μὲν τὸ ἐλαχέστον τῆς
αἰσθάντων. ἵππορχη γράπτον γένεται τὸ
πορεισθέματον. αἴσθιον δὲ τὸ μεῖζον, αἱρ-
ετοπεργον δέ. τέλεον δὲ τὸ φήμεται καὶ αὐ-
ταρκεῖς ἡ διδαχαιονία, [πάντων] τῷ περιττῷ
οὐσίᾳ τέλος.

Κεφάλαιον Σ.

A'λλ' ιστας, τὰς εἰρη διδαχαιονίας τὰ
αρεστολέγεται ὄμολορογύμνον τὸ φύ-
γεται. ποτεῖται δὲ ἐκάρχεται τὸ δέσιν ἐπε-
λεχθεῖν. ποτέρα δὲ γράπτεται τὸ τέτο, εἰ ληφ-
θεῖν τὸ ἔργον τὸ αἰδράπον. ὑστερηγρά-
πτη, καὶ ἀγαλματοποιηται, καὶ παντὶ πε-
χότη, καὶ ὄλος δέσιν ἔργον τὸ καὶ ποφ-
έται, εἰ τὸ ἔργον δοκεῖ τὸ ἀγαθὸν ἔτι καὶ
τὸ δέσι. οὕτω δέξεται δὲ καὶ αἰδράπον, τὸν
δέσι τὸ ἔργον ἀντεῖ. πόπερον οὖμ, τέκτονος
μὲν καὶ συγτέος δέσι ἔργα πάντα καὶ ποφ-
έται. αἰδράπον δὲ οὐδέν δέσι, ἀλλ' αἱρ-
ετοὶ πέφικεν. ή καθάπτον ἀφθαλμοῖς καὶ
χειρός, καὶ ποδός, καὶ ὄλος ἐγένετο τῷ
μορίων, φάγεται τὸ ἔργον οὕτω καὶ [τὸ]
αἰδράπον παρέται πάστα τελτα δέσι τὸς αἱ-
ρετοὺς τις. τὸ οὐδὲ δὲ τέτηται εἰς ποτέ; τὸ
μόρογράπτη, καὶ ποτὲ ζωῆς. φάγεται καὶ τοῖς φυ-
τοῖς. ζωτεῖαι δὲ τὸ ίδιον ἀφερεσέον ἄρε-
τος φύσις δὲ αἰδητική τις αἴτη. φάγεται δὲ καὶ

πάντας